

Samo za 1873. leto:

a) „Slovanski narodopis“ I. del, tiska se mu 7. pôla in risa zemljovid narodopisni;

b) četrti snopič slov. atlanta: Nemčijo, Turčijo in Italijo, ki je skoro že dovršen.

Kedaj se razpošljejo, ni mi danes moč povedati, ker smo odvisni od tiskarnice.

Ker imamo več udov — ako jih premnogo na tihem ne odstopi — kakor je tiskanih zemljovidov, in novi udje večidel želé imeti ves atlant, zato bode treba zlasti nekterim snopičem preskrbeti drug natis, ki bode vsled Kôkejevega dopisa od 26. januarija 1875. stal ravno toliko ko prvi, ako naročimo po 500 premerkov vsake karte, razume se samo po sebi, da se odšteje vrezina in kamen, ki sta že last Matičina. — Naj sl. odbor ta posel izroči posebnemu odseku treh odbornikov, da to stvar prevdarijo, in če najdejo vtemeljeno, o pravem času preskrbé drugi natis vsaj 3. snopiču. Odsek voliti pa nasvetujem zato, ker se dadé navesti tudi razlogi, češ, z drugim natisom atlantovim čakajmo, da bomo popolnega imeli v prvem natisu. (Nasvet soglasno sprejet in v odsek so izvoljeni: gospodje Pleteršnik, Žakelj in dr. Poklukar.)

O Marton Tomaškovich-evem volilu v Ogerskem Tyrnavem imam poročati, da smo izvrševalcu tega testamenta g. Jur. Slotti v smislu zadnjega odborovega sklepa pisali dve priporočeni pismi in sicer 20. sept. in 14. decembra 1872. leta, in ker se nam je mogoče zdelo, da se pismi ne bi bili oddali, poslali smo 10. februarija 1873. leta za njimi še poštno uradno vprašalno pismo, ki priča, da je zadnje pismo v roke prišlo g. Slotti, ki pa v svoji priljudnosti — ne rečem — dolžnosti, ne besedice ne dá odgovora. — Naj sl. odbor kaj zdatnega svetuje, da izvemo, pri čem da smo s sodnijskim označilom 8. aprila 1872. leta. — Dr. Poklukar nasvetuje: naj se predsedništvo obrne do dotične sodnije. (Odbor pritrdi.)

Meseca januarija t. l. pa smo prejeli vest, da je g. Kavčič, trgovec, 1872. l. umrl v Sezani in Matici zapustil 100 gold.; storilo se je vse, da dobimo volilo; toda gosp. blagajnik ga vendar še nima v svojem dnevniku zapisanega. (Dal. prih.)

Národne stvari.

Jeremijada starega Slovenca.

V začetku tekočega stoletja se je predramila mrtva Slovenija. Vodnik, baron Žiga Cojz in drugi za blagor slovenskega naroda vneti možaki so jo probudili, in „Novice“ so zedinile vse Slovence v delo, tako, da je svet videl, da na Kranjskem, Štajarskem, Koroškem in Primorskem živi narod, o katerem so popred le posamesni učenjaki kaj vedeli; one pa so narod naš tudi vpeljale v koló vzajemnosti slovanske. Društvi sv. Mohorja in Matice ste delali po vsi svoji moči na izobraženje naroda našega in na oliko jezika slovenskega, družba kmetijska pa je skrbela po sto potih za povzdigo gospodarskega blagostanja. Narodni zastopniki v deželnih zborih in v državnem zboru so se borili za politične pravice naroda našega tako krepko, da časništvo tuje je zdaj prvič začelo govoriti in pisati v popred zatajenih Slovincih.

In sloga in edinost je kraljevala med nami in svet je občudoval napredujoči narod slovenski.

Al žalibog! komaj je to prizadetje začelo zaželeni sad donašati, vže se je vgnjezdila nikdar poprej znana, nesrečna nesloga in razpor med nas, in sopet le smo nesrečni Slovenci na poti, da se veseli napredek

ustavi in hirati začno vse narodne naprave. V oči-gled tega razpora stopi nam pred oči Kosovo polje. Kar je tam izgubila Srbija z orodjem v rokah, se sedaj izgublja v Sloveniji po časnikih, kateri so začeli razdor delati iz zgolj sebičnih namenov med ubogimi Slovenci, pod krinko „omike“ in „svobode“ teptaje po naši veri in po možéh, kateri si že veliko let trudijo povzdigniti naš narod do prave omike in zavesti do enakopravnosti z drugimi narodi, in katerim se imamo zahvaliti za vse, kar imamo. Živeli smo popred mirno in v bratovski slogi; kakor mila spomlad je rastrostirala sloga svoje perute čez nas vse, — kar se iz Štajarskega privalí hudournik, ki nam žuga pokončati vse naše delo!

Slovenci! pomislite dobro, kam se vam je obrniti, kojega se držati. Razpornikom pa, ki trosijo razpor v naši ubogi „Sloveniji“, kličemo: Izdajalec domovine je, kdor ruši to, kar se je dozdej z velikim trudom zidalo! „V slogi le je našega naroda sreča — nesloga nas pogubi vse!“ O...

Ozir po domovini.

Cerkvena svečanost pri starovercih na Bojancah in marsikaj družega.

Vsak Bojančan se je že mnogo dni prej veselil svečanosti, ki je bila 13. dne t. m.; vsakemu je srce radosti igralo, ko je izvedel, da pride mnogo gospôde v njihovo revno vasico, da pride godba, katere še marsikter nikoli slišal ni. Že v soboto, 12. dne t. m., so se delale priprave za svečanost; srečal sem Vlaho (tako imenujejo pri nas staroverca*), ki je nesel smodnik, i mi je z neizmernim veseljem pripovedoval, kako se že Bojančanje pripravljajo za „Božji dan“. Pravil mi je, da so naredili okoli cerkve hlad, — da že koljejo jance, i še več družega, kar pa nisem imel časa poslušati, ker voz, kateri me je imel na Bojance peljati, bil je že pripravljen. Podam se tedaj brzega koraka v bližnjo vasico Loka, kjer sta me z vozom čakala dva fantiča. Al to ti je bil voz, da se Bogu usmili! Pa kaj hočem? — mislim si — bolje se je po siromaško voziti nego peš capljati. Še huja pa je bila cesta! Žalibog, da naše ceste so takove, kakoršnih nikjer ni na Kranjskem! Bogme, da ne bi bilo toliko siromaščine po Beli Kranji, da bi bile poti in ceste boljše! Naštel bi lahko več nesreč, katere so se dogodile v naših krajih, i to le samo vzbog slabih cest. Tako naposled sem jo pa peš po stezi vdaril k svojemu znancu v vas, katera stoji nekako na višini; ogledoval sem zemljo, na kateri sem stal, videl sem šumečo Kupo, i daleč za Kupinimi gorami molél je velikanski Klek ponosno svojo sivo glavo, katera se je lesketala kot biser od ravno zahajajočega solnca.

Ko dospem k hiši, katere sem iskal, vidim dekle, ki je ravno pripravljalo za nedeljo oblačil, ter je okinčavalo z lepim gladežem vsake baže podob na oblačilih. Pogovarjala sva se marsikaj o naših mladih letih — kajti bila mi je ona pred več leti šolska tovaršica — i marsiktera urica, katere sem doživel na svojem domu, se mi je zbudila v spominu.

Zdajci je noč razgrnila svoje temno krilo čez celo okolico. Čulo se je lepo gučanje mladih devojk, katere so na dom prihajale. Napolnjevale so okolico s svojim melanholičnim glasom, i kaj lepo se je glasilo vikanje med tema dvema prizoroma. Došel je kučegazda na dom, i gazdarica na njegovi desni, za njim bilo je čuda

*) Po katalogu Kranjske škofije znaša v Črnomaljskem okraji število starovercev, to je, spoznovalcev grške nezedinjene vere, nekoliko razločne od katoliške, okoli 200.

delavcev, kateri so domú gredé lepo gučali. Nazdravil sem gazdo i gazdarico, katera sta bila jako vesela mojega prihoda. Napravila je gazdarica po ondašnjem običaju jako dobro večerjo i doneslo se mi je najboljšega vinca iz kleti, i tako smo sedeli v pomenku o domačih stvaréh pozno na večer.

Drugo jutro bil sem že ob petih zjutro pokonci, brzo se napravim i stopim iz sobe. Gazda že sedi pred hišo; vsa hiša je že na nogah, kuretine brez broja se pase raztreseno po vrtu. Gozdarica mi potem napravi dobro kavo i ondaj se podam z gazdom ogledovat njegovega bližnjega polja. Jako premožen človek je to; al omikan tudi, kolikor je treba vsakemu človeku. Ko sva vse to ogledala, povrneva se na dom, kjer je bilo že dovolj Bojančanov. Oni ga prosijo za Boga svetega, naj dá vina na Bojance, da hočejo točiti. Gazda dá svoji slugi jako dobro sodičke izprati, ter odide potem ž njim v klet. Jaz pa sedem k ravno pri meni stoječemu Bojančanu i ga pitam vsako jako o njihovi svečanosti. Veli mi on, da nocoj bila je res težka noč; celo noč smo — pravi — vozili vodo, poldrugo uro daleč. Res! Bojančan že tako reven, pa ga še narava kaznuje! Nima je na Bojancah nobene vode; to silno kolje reveža, kateri je lačen, a zraven tega mora še i tako žejo trpeti. Natočili so one sodce, naložili na vozove i drdrali so z manoj vred na Bojance.

Že od daleč se je čul pok in streljanje, ki se je ponosno razlegalo krog in krog. Kmalu smo došli že tako blizo Bojanc, da smo zagledali hiše, ali bolje rečeno, kočice. Kadilo se je iz vseh streh, — to bilo nam je znamenje, da se nam peče dobra pečenka. Ko dojdemo v vas, nazdravilo me je vse z veselim klicanjem. Ponujali so mi kupice, drugi zopet pečenke, tako, da sem se jim komaj iztrgal.

Bojance so še precej velika vas, al njuni prebivalci so zelo revni. Hiše so na dveh krajih nad i pod cerkvijo, vse oddaljene od nje. Cerkev je jako revna, i ravno danes so se blagoslavljalé nekatere cerkvene posode, katere je Ruski konzul jej daroval. Lansko leto osorej je bil Ruski konzul z gospodom vitezom dr. Zavinšekom tû, i videl je revščino cerkve i vsega ljudstva. Obljubil je cerkvi poslati potrebne posode, kar se je tudi zgodilo. Danes se je posvečavalo vse to, i od veselja, da so dobili Bojančanje tudi novcev, da si napravijo vodnjak, napravili so veliko Božjo svečanost na ta dan.

Šel sem potem od zgornje strani vasi k cerkvi, okoli nje pa so bile mize i klopi, kjer se je pod milim nebom vino točilo. Mastne pečenke sem dobil tudi tû. Kričali so: vručega, vručega! Strel je pretrgal ovo kričanje, kajti blagoslavljalé so se ravno one posode.

Jako lepo je slišati staroslavensko mašo, stareoslavenske besede, s katerimi se je v cerkvi svečanost vršila. — Po blagoslovljenji posod cerkvenih šla je procesija iz cerkve; nesla sta zastavo sv. Jurija dva mlada dečka. Lepa bela noša, širok pas i višnjev telovnik ju je razodeval za domorodca. Za banderom se izvrstijo vsi bolj premožni staroverci, ondi je šel pop i za njim gospôda i potem še le druga množica vmes.

Na vse štiri vetrove svetá: od zahoda, od jutra, od severa i juga se je blagoslovalo. Spredaj je svirala Metliška banda „Po jezeru!“ — To je trpelo malo časa; procesija je bila končana, ljudje so vreli v cerkev, pričela se je sv. maša.

Ko je bila maša končana, sprijelo se je lepih staroverskih devojk, katere so kolo igrale. Kolo staroversko je še iz starih slavjanskih časov. Kako lepo je slišati čvenk različne srebernine na mladih curah, katere nekoliko časa na okoli tečejo, potem vse postanejo, i jako umetno potem noge mečejo. Ko so kolo odigrali,

podali so se vsi okoli stoječi k obedu, eni k Mikici, drugi na prosto, tretji v lope, tako, da je bilo povsodi vse nagaženo. Peljala je svirajoča Metliška banda celo krdelo ljudstva proti Mikici, zapalilo se je jako dosti smodnika. V skednju je bilo že napravljeno vse v lepem redu za pojedino. Bogateji domorodci so donesli skupno, kar je bilo za pripravo pojedine; donesli so lepe prte, katere so pogrnili po klopéh, pogrnili so tudi mizo z bolj širokim prtom, kateri je imel prenašati breme kuhanih stvari. Posedli so za mizo vitez Zavinšek, potem spoštovani, jako narodni pope i za njim gosp. Zavinšeka žlahtnik iz Dunaja. Po družih prostorih posedli so se prvaki ove vasi, kakor Joso, Mikica i više družih. Godba je imela prostor pred skednom. Jelo se je jesti, piti, napijati i za vsako napitnico palil se smodnik i godba je zasvirala kako okroglo.

Naj zdaj svojim bralcem popišem, kar mi je vrli Bojančan, s katerim sem več časa se pogovarjal, pripovedoval o ondašnjih običajih ženitovanja, kar tû venčanje imenujejo. Prvo napravijo domači mlademu i mladi venec iz vinovine i ga jima na glavo posadé. Potem gredó pevajoči v cerkev z zastavo. Zastava je na drogu i obstojí iz lepih rdečih svilenih robcev. Nad zastavo v konec zabodejo lepo rdečo jabelko, v katero tri pavova peresa zabodejo. Ko odidejo v cerkev, pustijo zastavo zunaj. Ženin i nevesta odideta v cerkev, ž njima kum ali boter i zdaj se počne venčanje. Mladi, kum in mlada imajo vsaki svečo v roci i to v desni. Ondi dojde pope, donese vrč vina, nalije ga v kupico i napaja mladega tri pota. Ko je to opravil, izreče sv. Trojico, a zunaj se čuje streljanje i pučanje svatov. Zdajci zlazijo ven i venčanje je končano. Zastavo vzdignejo i se podajo k mlademu. — Od jutra do večera kolo plešejo, ali na prostem, ali v skednju, da so že vsi mokri. Kolo pa igra deset mladih devojk, katere so vse po svatovsko oblečene. Imajo ti lepe tolarje, petice i sploh srebern denar po prsih našit, da se vse leskeče. Njih suknja je z zlatimi progami prevlečena, a predpasnik se enači z predpasnikom srbskih devojk. Pri kolu pa tudi popevajo, na priliko: „Mila moja, mila draga rodžina, odtvori mi vrata“ i gučejo potem dalje. Pri tem se pa tudi veliko šaliyo. — Na večer pridejo mati, brat i sestra neveste k mlademu i ga prosijo, naj jim dá kaj vina. Ondaj dá on donesti vina, pol bravi i hleb kruha. Ti se mu zahvalijo: „živio, živio kume, debeli kume, hvala, hvala kume!“ Kar jim je mladi predlagal, jedó domači i svati skupaj. — To se godí tri dni! Pri obedu pa tudi nevesti darujejo srebernino i od tod pride, da imajo na prsih toliko srebernine. — Da pa več smeha vživajo, napravijo si tudi marsiktere šale; oblečejo žensko čisto grdo i jo predstavljajo mlademu i kumu, a ta je neče pogledati, i ko imajo tega zadosti, jej darujejo novcev, katere ova ženska nevesti dá. Ravno tako napravijo z možkim. Daritev imata nevestina strijca na skrbi. Eden od strijcev vzame vrč, kateri je napolnjen s čisto studenčnico, i tega drží v levej roci, čez roko mu visí tudi otirač. On ponuja vsakemu vode i sleherni vrče v vrč petico ali tolar, kakor je manj ali več premožen. Ovi pomoči otirač v vrč i mu roko ž njim pomaže. Tako se godí v eno mer naprej. — Daritev trpi vse tri dni; tako dolgo namreč vrší se venčanje. Imajo pa navado svati, da obljubijo vsak nekaj za ženitnino dati, ali ovna ali kako jagnje; ako ne bi kdo tega dal, kar je obljubil, se mu godí tretji dan, ko je vse končano, huda. Vsi svati pridejo zadnji dan k njemu z vozom, kateri je poln trnja, na ovi voz ga po sili vržejo i ga mučijo, da se joka kot mlado dete. I takovega človeka ne morejo več videti, cela soseska ga sovraži. —

Idimo i pogledjmo, kaj nam delajo naši ljubi Črno-

maljci pod prostim nebom. Ne daleč od tega društva posedlo je tudi nekaj Črnomaljskih rodoljubov. Rečem, da jih je bilo nekaj. Da! res nekaj! Tega krivi pa bili niso Črnomaljci, ampak nekdo drug, jako čudno i nepostavno! Posebno pohvaliti moram Črnomaljske gospodičine, katere so bile vse navzoče razun male pešice, al tudi te bi bile, ko ne bi bilo zmešnjave i grde laži. — Kakor sem omenil, Črnomaljci so imeli svojo stvar na prostem, al žalibože! nebo ni bilo dolgo ugodno. Dež je jel jako udarjati i umaknili so se v vežo bližnje hiše. Tu so se brzo stolci nanosili, i posedlo je celo kardelce okoli nizke domače mize. Kotel, kateri je visel ravno sredi veže, je moral umakniti svojo črno kožo. Tù na Bojancah ne nahajaš nobene hiše, katera ne bi imela kotla v veži; ondi kurijo, pečejo i kuhajo za svojo potrebo vse. Kmalu je donesla gazdarica vina, kruha i kar je bilo potreba; donele so slovenske pesni vsake baže izpod kuče, tako, da so privabili veliko Bojanskega sveta k sebi. Tudi tù je šlo na napitnice; tudi tu so se pridno kupice popijale, tako, da so vrlega Črnomaljca v veselje dognale. Kamor je človek pogledal, povsod je videl staroverca, ki je milo svoje „milotinko“ gučal, — res krasni dan! Dež je jenjal, godba, vrisk i popevke se čujejo, vse se vzdiguje, vse gre gledat na novo lepo kolo. Godba svira lepo Hrvaško himno „Još Hrvacka ni propala“, i za-nj polno sveta dere, da se tare vse. Dospelo je ljudstvo do cerkve; zopet se glasi godba; devojke se primó za roke, i glej, kaj mi dopada? Tudi deček pogleda deklico, jo pelje za roko sredi kola, i začne polko plesati, katera se ravno svira. Ko to drugi opazijo, nečejo biti zadnji, i par za parom se vrsti v lepem redu notri v Bojanskem kolu.

Res! da sem bil tega dneva tako vesel, da še v svojem življenji nobenega ne tako. Dolgo časa je trpelo ovo kolo, dolgo se je notri plesalo, a tudi čas je pred nami plesal.

Pomikalo se je solnce brzo proti zahodu. Zavinšek i drugi Metličani z godbo vred so se podali čez Podbrezje na dom, a drugi svet se je razšel sam ob sebi na dom. Črnomaljci so posedli svoje voziče i drdrali so tudi proti domu.

Revna vasica, zopet sama ostaneš! Nisi imela še kmalu toliko časti, da te pohodi toliko ljudstva. A ti, Bojančan, znan povsodi kot Vlah, ne vzemi si za zlo, ako te kak malovrednež zaničuje, vsaj si ti sin velikega naroda! Bodi tih kakor dozday, a pripravljaj se na bojišče za svojo narodnost; olikaj se, kolikor je v tvojej moči. Zlo mi je res, da se tvoje dete ne škola; zlo mi je, da si reven, zlo mi je pa še to najbolj, da te nevedneži zaničujejo. Potrpi vse, i ponosen bodi, da je bil tvoj praded sin srbske matere, s katerim se moraš ti dičiti.

Skubec.

Naši dopisi.

Iz Tržaške okelice 21. julija. —x— Narod slovenski zna ceniti tiste možé, ki v dejanji kažejo, da imajo res srce za-nj, in se za njegovo korist, za njega poduk in njegove pravice potezajo, kedar in kolikor morejo. Žalibog je pri nas celó malo takih za narod vsestransko delajočih rodoljubov. Kakor sem zadnjič pisal, skazal se je izmed naših poslancev edini J. Nabergoj dozday vreden zaupanja in spoštovanja. Zato ga pa tudi, kakor se sliši, mislijo okoličani voliti ne samo v mestni, temveč tudi v državni zbor. Želeti je tedaj, da se vsi okoličani zedinijo in vsi skupaj volijo njega. Zložnosti pa nam je Slovencem pri volitvi za državni zbor še posebno potrebno zato, ker z okolico skupaj voli le enega poslanca tudi četrti mestni razred, ki pošilja po

navadi v mestni zbor najhujše lahone. Ako se Slovenci razcepijo med seboj, gotovo pri volitvi zmaga kak lahonsk rudečkar. Zato, okoličani, pozor! Gosp. Nabergoj, ako se izvoli, bi se ve da koristil okolici in Slovencem le tedaj, ako se, kakor upamo, pridruži državopravni stranki, ne gledé na to, kaj počnó njegovi mestni kolegi, in le v tej nadi zagovarjamo njegovo kandidaturo. — Volitve v mestni — deželni zbor bodo septembra meseca. Bog daj, da si okoličani izvolijo vredne poslance, ki bi za-nje kaj storili. Vsaj dva bi morala biti dobra govornika, da bi lahko predloge stavila ter napade nasprotnikov odbijala; drugi pa naj bodo značajni domači možje, ki se ne dajo premotiti od lepih besedi ali zapeljati od še lepših novcev. Takih značajnih mož, hvala Bogu, še nam ne manjka; al težje je najti izobraženega Slovenca govornika, da bi se mu poslanstvo zaupalo. Nekteri mestni gospodje slovenskega rodú so premalo znani v okolici, in med njimi vlada tudi nekaka apatija v narodnem oziru; priča tega nam je Tržaška čitalnica, o kateri ne vemo, ali še živi ali je že zamrla. Drugi pa tako zvani „mladoslovenci“ — so navdani onega liberalizma, čegar glavno geslo je brezverstvo, — priča temu nam je bil zadnji čas „Primorec“ pod vredništvom nekega Raiča. V okolici sami pa razun duhovnikov in učiteljev ni nobene inteligencije. Al duhovnov bi se težko kdo dal pregovoriti, da sam prevzame poslanstvo za tak zbor, kakor je Tržaški; učitelji pa, kot mestni uradniki, se ne morejo voliti. Ker sem ravno učitelje omenil, naj o njih še par besedic spregovorim. Odkar nimajo duhovni več nadzorstva nad šolami, so učitelji pravi sužnji magistratovi. Učitelj v okolici (ali tudi v mestu) ne sme biti ud nobene čitalnice ali kakega političnega katoliškega društva, sicer pride ob službo ali vsaj ob „dobro imé“ pri magistratu; zapisnike mora vse le v italijanskem jeziku spisovati in še celó slovenska lastna imena otrók po laškem pravopisu popačena pisati, in kedaj celó druga, stanu še manj spodobna opravila za Tržaški magistrat oskrbovati. Odškodnina za tako duševno robovanje pa je, to se mora pripoznati, prav dobra plača, kakor malokje taka. Zato se ni čuditi, da so naši učitelji — z malimi izjemami — liberalci in lizúni lahonom; vsaj jih to pri magistratu priporočuje (vide Bonin)! To pa je očiten dokaz, da njihov „liberalizem“ ni sinek notranjega prepričanja, ampak — papirnatega cvenka, in zato ni nič vreden.

Iz Vipavskega 26. julija. — V „Slov. Nar.“ neprenehoma nekdo trobi iz Vipave o „narodni inteligenciji“, češ, da se popolnoma sklada z načeli in sklepi Postojnskega volilnega shoda, in o „dobrodejni svobodomiselni burji“, ki je jela pihljati po naši dolini. — Naj tem dopisom dodamo majhen komentar. — Kdo je tista „vsa narodna inteligencija“, ki jo povečuje „Narodov“ dopisnik? Akoravno je sicer v Vipavi mnogo doktorjev z diplomo in brez diplome, je vendar inteligentnih narodnih glav silo malo: ako štejemo, že nekoliko prstov ene roke ostane praznih, kajti gospodov, kakor je na priliko Vipavski družbinski krt, nikakor ne moremo in ne smemo narodnim, in gospodkov, ki znajo sedaj obče navadne fraze „liberalen“, „svoboden“, „kaj bo far“ itd. izrekovati, a ne misliti pedanj pred nos, zato ne že „intelligentnim“ prištevati. Razen teh nekterih je Vipava zeló mirna in o volitvi bode pokazala, kdo ima zaupanje in vpliv; tisti gotovo ne, ki se drznejo v Postojni brez najmanjše vednosti ljudstva občini Vipavo in Slap v narodno-političnih zadevah zastopati. O „svobodomiselni burji Vipavski“ tedaj ni sledú ne tirú. Radi bi jo ustvarili naši najnovejši „homines novi“, a péhajo se zastonj! — Naj rečem še par besed o glasovitem volilnem shodu Postojnskem. Čuditi se je naivnosti